

for sin Opfattelse paa de forskellige Punkter; men dette har ikke været Tilfældet; man har kun haft den ene Opgave at skaffe Enighed til Vejse. Jeg personlig føler mig overbevist om, at saavel den højtærede Indenrigsminister som Venstres Repræsentanter i Udvalget i Virkeligheden i Princippet var enige med os om de forskellige afgørende Spørgsmaal; og jeg vil gerne have Lov til at udkaste det Spørgsmaal, om der er nogen i denne Sal, som tror, at hvis Socialdemokratiet og de Radikale havde været i den samme Situation, som Venstre og de Konservative er i Øjeblikket, at de havde Magten til at gennemføre deres Forslag i begge Ting, om de vilde have stillet sig paa samme Maade, som Venstre nu har gjort, og krævet Enighed fra alle 4 Partiers Side. Ja, Kendsgerningerne fra Forhandlingerne giver jo, om man saa maa sige, Svaret; thi baade Socialdemokratiet og de Radikale har hele Tiden været klare til at slutte Forlig med Venstre, saaledes at vi fik den brede demokratiske Front, uanset om man fik os fra det konservative Parti med. Der var et Tidspunkt, bl. a. den Gang da Lovens Fornyelse var til Debat her i det høje Ting, hvor man ikke kunde være sikker paa, at ikke Venstre gik med i denne Trekant. Nu synes Venstre at være kommet paa bedre Tanker i saa Henseende, men det vilde ikke være urimeligt, om der ude omkring baade blandt Venstres og det konservative Folkepartis Vælgere var nogen Forundring over, at de 2 Partier, som ved Valget fik Flertal, ikke har benyttet deres Magt til at gennemføre Lovforslaget, tilmed da det efterhaanden var blevet af den Karakter, at man ikke kunde vente, at der fra Arbejderside vilde blive rejst væsentlige Indvendinger f. Eks. i Spørgsmaalet om Mandat, der jo for Arbejderne er det afgørende. Venstre har altsaa valgt en anden Fremgangsmaade. Om Venstre ogsaa i Nedskæringsspørgsmaalet vil staa paa det Standpunkt, at der skal være Enighed mellem alle 4 Partier, ved jeg ikke, i saa Fald vil man vist kunne spare videre Forhandling om det Spørgsmaal. Da der altsaa ikke kunde opnaas Enighed, er man i Virkeligheden gaaet tilbage til den gamle Lovs Bestemmelser. Allerede tidligere har vi erklæret os villige til at gennemføre dette Forslag. Sidste Gang, da Forslaget om at forlænge Lovens Gyldighed var til Debat, foreslog vi fra vor Side, at den skulde forlænges til 1. Januar, bl. a. ud fra den Betragtning, at der saa var bedre Tid til, at de forskellige Standpunkter kunde afklares, Muligheden for Forlig var større, idet vi hele Tiden har erklæret, at det vilde være

mest formaalstjenligt, om en saadan Lov kunde gennemføres i Enighed, uden at vi dog fra vor Side har stillet det som Betingelse.

Paa mit Partis Vegne kan jeg derfor give Tilslutning til Lovforslaget, som det foreligger med de Ændringer, der fra alle Sider har været Enighed om lige fra Debattens Begyndelse. Vi er ogsaa enige om, at der ingen Revisionsbestemmelse er føjet ind i Loven, idet vi ser saaledes paa dette Spørgsmaal, at Revisionsbestemmelse som Regel er uheldig, man tvinger derved Tingene til at tage Spørgsmaalet om Revision op til Debat, i de fleste Tilfælde paa et Tidspunkt, hvor der maaske ikke er Mulighed for at faa Forslag gennemført. Jeg kan altsaa paa mit Partis Vegne anbefale, at man stemmer for Lovforslaget, som det foreligger.

Ordføreren (J. Jacobsen): Jeg skal ikke trætte med noget længere Indlæg i denne Sag, Forhandlingerne er jo i Virkeligheden udtømt, og Sagen er moden til den Afgørelse, Tinget om et Øjeblik sikkert vil træffe, men jeg kan ikke nægte, at det forundrer mig noget, at det ærede Medlem Hr. Bouet finder Anledning til at gøre Rede for den Forhandlingsvillighed, det konservative Folkeparti har vist, og navnlig at han synes at antyde, at der skulde have været større Forhandlingsvillighed fra den Side end fra anden Side, navnlig fra Socialdemokratiets Side. Jeg tror ikke, det ærede Medlem har nogen som helst Ret til at hævde dette. At det ærede Medlem har været forhandlingsvillig paa en hel Række Punkter, skal jeg ikke bestride, men det har alle andre Partier ogsaa været, netop fordi man ønskede at faa denne Lovgivning gennemført med Tilslutning fra alle Partiers Side. Paa et vist Tidspunkt af Forhandlingerne kom det imidlertid til at „snerpe“, som man siger; der var modstridende Opfattelser mellem Socialdemokratiet og de Konservative om det bundne Mandat og om Oplysningspligten efter § 8. Jeg, der, om jeg saa maa sige, ser mere paa det fra et samfundsmæssigt Synspunkt end fra et fagligt Synspunkt, forstod naturligvis den forskellige Opfattelse, der var paa dette Punkt mellem de to Partier, jeg forstod, hvilke Vanskeligheder der kunde være med Hensyn til disse to Punkter, men jeg synes, at de to Partier netop paa disse to Punkter kom hinanden saa nær, at det i højeste Grad undrede mig, at det ikke lod sig gøre at forene Standpunkterne, for de Konservatives Vedkommende kom det til syvende og sidst næsten til at staa